

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 45. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094994640/facsimile.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

der, og den genlyder af tyggende menneskers hæse skrig om mere mad.

Jorden er ikke længere til at leve på, St. Peder; derfor glemmer vi den, som vi kan bedst: Vi dissmmer os bort fra den, vi digter os bort fra den, ak! vi drikker os bort fra den, ja og så er der jo – herregud! – osse en tid, hvor vi prøver på at elske os bort fra den. –

Vi er endnu ulykkeligere end andre mennesker, vi digtere, der ikke kan finde os noensunde til rette i verden. Når ingen ser på os, da basker vi med vingerne for at komme op til jer, og selv om det lykkes at arbejde os lidt opad, blir vi kun til nar, og vi hører grin fra dybet komme rullende bag efter os: La ham bare ha sin tynde luft deroppe for sig selv! La ham kun ha lov til at jage næsen op mellem skyerne for at snuse efter, hvad livet er! Mens han glemmer livet deroppe, lever vi det hernede. Vi kysser hans pige og drikker hans vin for ham, han har alligevel ikke bedre fortjent. La ham endelig bli deroppe, så længe han har lyst. Det er ikke værd at kalde på ham, han kommer sgu nok ned fra sine begejstringsstyler, når han blir sulten. Imidlertid tar vi de bedste ben, så kan han se, om der blir noget til ham.

Og når vi falder ned fra vor flugt, så stimler de sammen og gatter sig og puffer til hverandre med albuerne, for at alle skal få os at se i vor elendighed. Men vi ladet, som vi intet hører eller ser, vi vilde aldrig la os mærke med, at vi ikke er himmelhøjt hævede over deres grin og deres udvekslen af hoverende albuestød.

Jorden er aldeles ikke til at være på, herr Peder! Der vokser langhalm på vore marker, og fuglene må studere musikteori, inden de får lov til at synge offentlig. Kronhjorten står tøjret, og i de varme lande har de afrettet lover til at ta rotter og mus, og det bibelske dyr, Leviatan, spænder de nu for ploven. I vore haver dyrker vi kun det, der kan spises, og laurbærbladene, som man før bekransede digterne med, anvendes nu kun til at nedlægge ansjoser i.

Jorden er på ingen måde til at holde ud, St. Peder! Hvad kan det hjælpe, at en usalig digter et øjeblik slipper herop? Demede står hele hans familie og venter på ham, hans svigerforældre skælder hinanden ud, fordi de ikke passede på ham, hans svigerinder